

Odwwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 marca 2011 r. w sprawie T-369/07 Republika Łotewska przeciwko Komisji Europejskiej wniesione w dniu 30 maja 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-267/11 P)

(2011/C 226/32)

Język postępowania: łotewski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White i I. Rubene)

Druga strona postępowania: Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Słowacka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku będącego przedmiotem niniejszego odwołania;
- obciążenie Republiki Łotewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Jedyny zarzut odwołania dotyczy niedochowania terminu trzech miesięcy ustanowionego w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾.

Komisja uważa, że w swej analizie Sąd połączył zdania pierwsze i drugie art. 9 ust. 3 i w konsekwencji ta wykładnia nie jest zgodna z celami ustanowionymi we wspomnianym ustępie.

Ta wykładnia art. 9 ust. 3 dyrektywy jest sprzeczna z wykładnią dokonaną przez sam Sąd w innej sprawie, w której słusznie stwierdził, że art. 9 ust. 3 zdanie drugie stanowi odrębną podstawę prawną.

W swej wykładni art. 9 ust. 3 tej dyrektywy Komisja opiera się na dosłownym brzmieniu przepisu, który w pełni odpowiada również celowi wspomnianego przepisu. W rezultacie, w przypadku gdy Komisja odrzuci krajowy plan rozdzielenia zgłoszony przez państwo członkowskie, państwo członkowskie powinno zmienić ten plan uwzględniając zastrzeżenia podniesione przez Komisję i nie będzie mogło wykonać planu, dopóki Komisja nie przyjmie zmian. Nie ustanowiono terminu na wydanie tej pozytywnej decyzji o wydaniu zgody.

Komisja zaznacza, że sporna decyzja była decyzją w sprawie zmian do krajowego planu rozdzielenia a nie dotyczącą samego zgłoszonego krajowego planu rozdzielenia.

Jednakże, ponieważ Sąd nie orzekł, że art. 9 ust. 3 zdanie drugie tej dyrektywy ustanawia odrębne postępowanie, był on

zobowiązany do uznania zgłoszonych zmian za notyfikację nowego krajowego planu rozdzielenia i w rezultacie do niewłaściwego zastosowania terminu trzech miesięcy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275, s. 32.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-270/11)

(2011/C 226/33)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Tufvesson i F. Coudert)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując działań koniecznych do wykonania wyroku wydanego przez Trybunał w sprawie C-185/09, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- zasądzenie od Szwecji na rzecz Komisji, na konto „Środki własne Unii Europejskiej”, kary pieniężnej w wysokości 40 947,20 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-185/09, począwszy od dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania tamtego wyroku;
- zasądzenie od Szwecji na rzecz Komisji, na to samo konto, ryczałtowej kwoty w wysokości 9 597 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-185/09, począwszy od dnia orzeczenia tamtego wyroku do dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie lub, jeśli ta data jest wcześniejsza, do dnia, gdy działania konieczne do wykonania ww. wyroku w sprawie C-185/09 zostaną podjęte; oraz
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Trybunał orzekł w wyroku wydanym w dniu 4 lutego 2010 r. w sprawie C-185/09 Komisja przeciwko Szwecji, że: